

Attende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 732, 644, 292, 368, 47

Kom, Herre Jesus. Amen.

Sl 121; 1 Joh 4, 12-16a; Joh 15, 1-11

Noget af det, vi mennesker elsker, er at være gode, sådan rigtig gode, mene det rigtige, finde nogen, der er blevet offer for noget, så vi kan hjælpe. Jeg er ikke i tvivl om, at denne trang er en frugt af kristendommen. Problemet opstår bare, når man vil være god **uden** kristendommen, for så kommer godheden til at handle om en selv og ikke den eller dem, man vil være god ved. Her i landet har vi institutionaliseret godheden i en grad, så ingen er i tvivl om, hvordan verden er indrettet, og hvem i den der er henholdsvis gode og onde. Vi kan bare tænke på, hvor vanskeligt det er at diskutere velfærdsstatens indretning. Man er ikke god, hvis man sætter spørgsmålstegn ved dens velsignelser, og hvis vi tænker på folkekære serier som *Matador*, *Krøniken* og

1864 – bare for at tage nogle eksempler, så er der heller ikke her tvivl om hvilke værdier, der er gode og dårlige, eller hvilke mennesker, der er helte og skurke, og en lille søndagslektie kunne jo være, at vi hver især går hjem og tænker på, i hvor høj grad vor egen opfattelse af verden er præget af denne del af populærkulturen. Hvad er vor holdning til f.eks. succesrige forretningsmænd, arbejdere, godsejere, eller til emner som abort og seksualmoral, fædrelandskærlighed og kristendom? Jeg er ret sikker på, at de fleste ved præcis hvad der er godt og skidt ved det hele, og hvilken holdning det derfor er helt naturligt at have. Og så kan vi tænke videre og overveje, hvordan vi ser på mennesker, som vi igennem bøger og serier har lært, er nogle dumme svin fra f.eks. provst Meyer, Tante Anna og Jørgen Varnæs fra *Matador* over Kaj Holger fra *Krøniken* til godsejeren og hans forvorpne søn, Didrich i *1864* og det, de repræsenterer. Så begynder godheden at krakelere. Det gør den, fordi den er blevet adskilt fra den Gud, der siger, at dit medmenneske uanset stand også er skabt i

hans billede, og at der ikke er noget, der kan kaldes dét gode, fordi kun én er god, nemlig Ham. Han er vintræet, som vi er grene på, og uden hvem vi visner. Det er et vildt godt billede, som man ville sige i dag, for alle kan forstå, at en gren ikke kan leve og bære frugt adskilt fra træet. Det vil jeg give et eksempel på.

En gren, der har revet sig løs fra vintræet, Kristus, er kommunismen og til dels socialismen. Det er ideologier, der ikke kunne tænkes uden den kristendom, de gør op med. De vil være gode mod de undertrykte, skabe et jordisk paradys, hvilket jo er smukt, men hvor fører det hen, når Kristus ikke er der til at sætte de troende på plads, som de fejlbarlige mennesker, vi nu engang er? Vi kan bare se på de lande, hvor kommunismen brutalt har udfoldet sig med store menneskelige tragedier til følge, men jeg har lyst til at komme med et aktuelt og hjemligt eksempel, hvor et politisk parti på venstrefløjnen er kommet i uvejr, fordi flere af partiets centrale personer, bl.a. dets leder, har været en del af det

voldelige, autonome miljø, dem, der i min ungdom gjorde alt for at forhindre andre mennesker i at mødes og diskutere problemerne ved indvandringen fra især islamiske lande, bl.a. med taktfaste råb om nazister og fascister, der skulle hakkes til medister. Det var de mere højtråbende, nogle arbejdede i det stille, som f.eks. Blekingegadebanden, hvis medlemmer bestred borgerlige job i hverdagen, medens de i deres fritid røvede banker, planlagde kidnapninger og samlede våben i lejligheden i Blekingegade. Ja, og så skød de en ung politibetjent. Da de endelig blev arresteret og kunne stilles for en dommer, ville ingen af dem røbe, hvem der skød, og da man her i landet ikke straffer kollektivt, slap de med forholdsvis milde domme. Da de blev løsladt, fortsatte de fleste af medlemmerne deres liv, som om intet var hændt, til et af medlemmerne stod der ovenikøbet en kommunal stilling klar i København, som nærmest blev tildelt ham, fordi den ikke blev slået op, og der derfor ikke var andre ansøgere. Siden fik han tildelt taletid i det omtalte partis lokaler i Studiestræde

om emnerne *aktivistisk marxisme* og *perspektiverne for en social revolution*, som han havde dyrket forud for sin anholdelse.

Man kan spørge, hvorfor det først – sådan for alvor – vækker forargelse nu? Det gør det, fordi det er en offentligt accepteret sandhed, at Blekingegadebanden ville det gode. De ville hjælpe undertrykte palæstinensere, og det mål helligede midlet. Og fordi det er lykkedes venstrefløjen herhjemme at bilde folk ind, at den er god, er alle indvendinger gennem tiden blevet manet i jorden. Et medlem af partiet mente da også, at hele opstandelsen om Blekingegadebandemedlemmet er *»lidt pjattet«*, for *»han har jo fået sin straf og det hele, og så han er sådan set rensat ... jeg kender godt det med 'hvem skød hvem' og alt det der«*. Således udtalte han sig til en avis. Jeg håber ikke, at forældrene til den unge politibetjent, der faldt for haglene i Blekingegadebandens oversavede jagtgevær, læser med, for det må i så fald gøre ondt. Og netop derfor ved vi, at

ordene *»skilt fra mig kan I slet intet gøre«* er sande. Når vi mennesker vil gøre det gode udenom Kristus, kommer vi nemlig let til at gøre ondt, frygtelig ondt, i stedet.

Hvorfor er det, vi så gerne vil være gode uden Kristus? Det vil vi, fordi han er smadderbesværlig. Han prikkes konstant til vor samvittighed, og han kræver endvidere, at vi gør godt **uden** at få nogen som helst fortjeneste ud af det her på jorden, men til gengæld en masse bøvl. Faktisk – siger Jesus - vil verden hade den, der elsker ham, sådan som den hadede ham og udstødte ham. Det fortæller han sine disciple senere, for det, vi har hørt i dag, er kun en del af Jesu lange afskedstale til sine dem, hvor han indvier dem i de vilkår, der vil blive deres, når han ikke længere er på jorden. Jesus var som nævnt den gode, og den gode blev udstødt. Det blev han, fordi han både i tale og gerning sagde sandheden om menneskene, og den kunne menneskene ikke tåle at blive bekendt med. Men da Jesus var død og atter opstået fra de døde,

skete der det forunderlige, at alle, der troede ham, blev grene på vintræet, gik ud og fortalte om ham, viste godhed mod alle mennesker; i de kristne menigheder var der ikke forskel på en herre og hans træl, mand og kvinde, jøde og græker, som det siges hos Paulus, hvilket betyder, at alle var lige for Gud. Sådan er det også i dag. Og historien har altså vist, at når mennesker forsøger at indrette sig på den måde **uden** Gud, bliver nogen meget hurtigt mere lige end andre. Derfor kunne medlemmerne af Blekingegadebanden bilde sig selv og andre ind, at de havde ret til at gøre, hvad de gjorde; de gjorde jo det gode, og så måtte den unge politibetjent, Jesper Egtved Hansen, lade livet, da han kom i vejen for deres godhed, og så sent som i 2014 kunne man læse følgende graffiti-tekst på det gamle postkontor i Købmagergade, hvor han blev skudt: *»26 år er gået. Jesper E. Hansen - du fik som fortjent, dit strissersvin«*, og hans far udtalte i den anledning til pressen om tabet af sønnen: *»Du må gerne skrive, at vores liv blev totalt ødelagt. Vi taler ikke med nogen mere.«*

Ja, skilt fra mig kan I slet intet gøre. Hvad lærte vi af vore kære TV-serier, der var fyldt med sorte præster og stramtandede, indremissionske tanter? Vi lærte, at det var kristendommen, der gjorde mennesker ondt, og indimellem har kristne da også gjort ondt, meget endda, men hver gang vi hører og læser om Kristus, ved vi også, at det i virkeligheden ikke var ham, de fulgte. For han løftede aldrig sin hånd mod nogen, og virkelighedens verden lærer os da også en anden lektie. Det menneske, der lytter til Jesu ord i dag, må slå sig til tåls med at gøre det gode uden nogen fortjeneste, ofte uden at se et resultat af det. Med at være en gren på vintræet, ikke selve træet. Men det menneske hører også, hvilket vintræ det er, for det er ham, som aldrig selv holdt noget tilbage, og som menneske led det ultimative nederlag set i verdens øjne. Så stor en kærlighed har kun Gud, og derfor er det sandt, når Kristus selv siger, at hans kærlighed er alt nok for os, at vi skal blive i den, og at vor glæde da skal blive

fuldkommen, for så skal man aldrig spørge, om noget
nytter, kun om det er sandt!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen